

Repertoriumnummer 2020/
Rolnummer 2019/3191/A
Datum van uitspraak 10 december 2020

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindvonnis

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Vonnis

5de kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE VAN:

De heer **Ruben VAN GUCHT**, NN , wonende te

eiser

Vertegenwoordigd door mr Peter Marx, advocaat met kantoor te 1150 Sint-Pieters-Woluwe, Tervurenlaan 270

TEGEN:

1. De heer **Jacques Vermeire**, NN , wonende te

2. De heer **Thomas Lowette**, NN wonende te

verweerders

Vertegenwoordigd door mr Joris Deene, advocaat met kantoor te 9052 Gent, Bollebergen 2A, bus 20

De rechtbank nam kennis van de stukken/elementen van de rechtspleging en in het bijzonder van:

- De gedinginleidende dagvaarding betekend op 7 oktober 2019
- De conclusies en stukken van partijen

Op de zitting van 22 oktober 2020 hebben raadslieden van partijen gepleit, werden de debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

De procedure verliep met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

1. Feiten, voorgaanden en vorderingen.

1.1.

Eiser is een sportjournalist en televisiepresentator bij de openbare omroep.

Eerste verweerder is een komiek en acteur, tweede verweerder zijn manager.

Van april 2018 tot juni 2019 speelden eiser en eerste verweerder samen in een zaalshow 'Van 7 tot 77', waarmee op tournee werd getrokken door Vlaanderen. Het concept van deze show bestond in wezen uit een reeks komische sketches, waarbij eerste verweerder in de huid kroop van diverse tragisch-komische typetjes en eiser de rol op zich nam van de zogenaamde 'aangever'.

Bij de vereniging SABAM die de auteursrechten op de voorstelling in kwestie beheert, staan op heden beide verweerders geregistreerd als de coauteurs ervan.

1.2.

De vordering van eiser strekt er in hoofdzaak en in hoofdorde toe te horen zeggen voor recht dat hij is te beschouwen als coauteur van de voorstelling 'Van 7 tot 77' en als zodanig is gerechtigd op 30 % van de rechten die ter zake door SABAM worden geïnd.

Tevens vordert hij dat verweerders ertoe zouden worden veroordeeld om van dit gegeven per aangetekend schrijven melding te doen aan SABAM, onder verbeurte van een dwangsom.

Daarnaast vordert eiser lastens elk van de verweerders een provisionele schadevergoeding ten belope van **10.000,00 euro**.

Met het oog op een definitieve begroting van de door hem geleden schade, vordert eiser dat verweerders zouden worden veroordeeld tot voorlegging van bepaalde stukken, onder verbeurte van een dwangsom.

In ondergeschikte orde vordert eiser lastens verweerders in hoofdzaak betaling van een bedrag van **52.800,00 euro** in hoofdsom.

1.3.

Verweerders betwisten zowel de ontvankelijkheid als in ondergeschikte orde de gegrondheid van de hoofdvordering van eiser lastens hen.

Bij tegeneis vorderen zij in hoofdzaak de publicatie van het tussen te komen vonnis in een aantal kranten en tijdschriften, op kosten van eiser en onder verbeurte van een dwangsom.

2. Ontvankelijkheid.

2.1.

Voor wat de hoofdvordering in hoofdorde betreft, werpen verweerders ten onrechte op dat deze onontvankelijk zou zijn, wegens het ontbreken in hoofde van eiser van een belang en hoedanigheid dienaangaande.

Met betrekking tot deze vordering houdt eiser voor coauteur te zijn van een bepaalde theatervoorstelling en vordert hij in wezen als zodanig te worden erkend en betaald.

Binnen de perken van het ontvankelijkheidsonderzoek, maakt geen enkel concreet element aannemelijk dat de beweerde rechten, gegenereerd ingevolge de prestaties van eiser met betrekking tot deze specifieke voorstelling, zich zouden bevinden in het patrimonium van een derde. Het enkele feit dat eiser aandeelhouder en bestuurder zou zijn van een vennootschap bv Boekejan, die mogelijks titularis is van bepaalde auteursrechten op werken die met de onderhavige zaak geen uitstaans hebben, volstaat ter zake in elk geval niet.

Daaraan doet geen afbreuk, het gegeven dat deze bv Boekejan aan de producent van de voorstelling in kwestie (de bv Koekstraat) in het verleden klaarblijkelijk reeds bepaalde bedragen heeft gefactureerd in verband met deze voorstelling. In de huidige stand van zaken blijkt immers allerminst eenduidig dat deze bedragen (onder meer) auteursvergoedingen zouden hebben omvat, terwijl een verder gedetailleerd onderzoek van de aard en samenstellingen van deze betalingen de grenzen van het ontvankelijkheidsonderzoek te buiten zou gaan.

In acht genomen deze omstandigheden volstaat het enkele feit dat eiser voorhoudt (mede-) auteur te zijn van de voorstelling in kwestie, opdat hij voor wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van de vordering betreft, zou beschikken over het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid betreffende de vordering tot erkenning van zijn beweerd auteursrecht.

Voor het overige overstijgt ieder nader onderzoek van de hoofdvordering zoals in hoofdorde gesteld, de loutere ontvankelijkheidsvraag en behoort dit integendeel tot de grond van de zaak.

2.2.

Wat eisers hoofdvordering in ondergeschikte orde betreft daarentegen – in betaling van bepaalde bedragen '*voor het geleverde werk*' in het kader van de totstandkoming van de voorstelling in kwestie – dient wel te worden vastgesteld dat het hem ontbreekt aan het vereiste belang en de vereiste hoedanigheid.

Immers wordt niet betwist dat het '*materiële werk*' dat door eiser als natuurlijke persoon in

het verleden werd verricht met betrekking tot de realisatie van de voorstelling 'Van 7 tot 77', aan de producent van deze voorstelling (bv Koekstraat) steevast werd gefactureerd door de voormelde vennootschap bv Boekejan.

In zoverre dit noodzakelijkerwijs impliceert dat deze prestaties klaarblijkelijk werden verricht in het kader van de activiteiten van eiser voor de vennootschap in kwestie, volgt daaruit dat hij als natuurlijke persoon zelf niet beschikt over het belang noch de hoedanigheid, om op ontvankelijke wijze een vordering te kunnen instellen in betaling van dergelijke prestaties.

Eveneens terecht wijzen verweerders er vervolgens op dat de vordering van eiser op dit punt bovendien een uitbreiding van zijn oorspronkelijke vordering betreft, zoals bedoeld in art. 807 Ger.W.

Waar een dergelijke eisuitbreiding slechts kan worden toegelaten wanneer zij is gesteund op een feit of akte vermeld in de gedinginleidende akte, dient te worden vastgesteld dat in casu de dagvaarding enkel melding maakt van beweerde prestaties door eiser als (mede-)auteur van de bedoelde zaalshow en de daaruit beweerdelijk voortvloeiende auteursrechten in zijn hoofde, zonder dat daarbij in het bijzonder gewag wordt gemaakt van enige andere prestatie in een andere hoedanigheid.

In zoverre de hoofdvordering in ondergeschikte orde hierna – na de beoordeling van de vordering in hoofdorde – aan de orde zou blijken te zijn, zal deze bijgevolg om beide voormelde redenen dienen te worden afgewezen als onontvankelijk.

2.3.

Waar voor het overige de ontvankelijkheid van geen van de vorderingen wordt betwist en zich evenmin enige ambtshalve op te werpen grond van onontvankelijkheid aandient, zijn zowel de hoofdvordering voor het overige als de tegenvordering ontvankelijk.

3. Ten gronde.

3.1.

Niettegenstaande dit veeleer voorkomt als een betwisting van de hoedanigheid van eiser bij zijn vordering, werpen verweerders als eerste middel ten gronde op dat omwille van zijn lidmaatschap van de beheervenootschap inzake auteursrechten SABAM, eiser op heden geen titularis zou zijn van het recht om zijn onderhavige vordering inzake auteursrechten in te stellen.

Opdat SABAM namens een van haar leden bepaalde auteursrechten zou kunnen beheren, is

uiteraard echter eerst en vooral vereist dat deze rechten zich bevinden in het patrimonium van het lid in kwestie. Gezien de betwisting die precies het voorwerp uitmaakt van onderhavig geding, kan bezwaarlijk worden gesteld dat een dergelijke hypothese op heden reeds van toepassing is op eisers aanspraken ten aanzien van de voorstelling 'Van 7 tot 77'.

De vordering – door degene die op het ogenblik van het instellen ervan per definitie in rechte nog niet geldt als auteur – om te worden erkend als auteur van een bepaald werk, kan eenieder hoe dan ook op ieder moment zelf instellen. Op geen enkele denkbare wijze kan een dergelijk optreden in rechte ressorteren onder een louter beheer van een auteursrecht, dat op dat moment in hoofde van de betrokkene nog niet is gevestigd.

Aldus is het dus wel degelijk - enkel – eiser zelf, met uitsluiting van bijvoorbeeld de beheersvereniging waarvan hij lid is, die de vordering kan instellen lastens degene die zich uitgeeft als de auteur van een bepaald werk, om te horen zeggen voor recht dat in werkelijkheid hijzelf geheel dan wel gedeeltelijk de auteur is van dat werk.

Het is enkel met betrekking tot de uitbetaling van auteursvergoedingen op grond van zijn beweerd (co-)auteurschap betreffende de kwestieuze voorstelling, dat eisers lidmaatschap van SABAM het instellen van een ontvankelijke vordering door hemzelf in de weg zou staan. Inderdaad blijkt uit de ter zake voorliggende aansluitingsovereenkomst dat eiser, zonder uitsluiting, het beheer van het auteursrecht op alle door hem gecreëerde werken op exclusieve wijze heeft toevertrouwd aan SABAM (eiser – stuk 8). Dit geldt in het bijzonder onder meer voor het innen van de auteursvergoedingen op deze werken.

In zoverre eiser dus zou zijn te beschouwen als (co-)auteur van de voorstelling 'Van 7 tot 77', zou het louter SABAM toekomen de auteursvergoedingen betreffende dit werk namens hem te innen, derwijze dat eiser zelf niet zou beschikken over de vereiste hoedanigheid voor het instellen van een vordering dienaangaande. In casu is een dergelijke vordering echter niet aan de orde, in zoverre de bedragen die eiser lastens verweerders vordert door hem niet worden gekwalificeerd als een auteursvergoeding, doch wel als een schadevergoeding, die bijgevolg niet wordt gevorderd lastens de beweerde schuldenaar van de auteursvergoeding, doch wel lastens de beweerde veroorzaker van de ingeroepen schade.

3.2.

Wat nu de werkelijke grond van de zaak betreft, is het zoals hoger reeds aangehaald de stelling van eiser dat hij – naast verweerders – is te beschouwen als (mede-)auteur van de theatervoorstelling 'Van 7 tot 77'.

Ten onrechte voert eiser in de eerste plaats aan dat zijn hoedanigheid van mede-auteur door verweerders reeds zou zijn erkend in correspondentie.

De stukken waarnaar eiser in dit verband verwijst kaderen duidelijk binnen onderhandelingen die tussen partijen op een gegeven ogenblik werden gevoerd, met het oog op het bereiken van een minnelijke regeling inzake hun conflict inzake beweerd auteursrechten in hoofde van eiser (eiser – stukken 4F, 4H, 5B en 6B).

Wanneer binnen een dergelijke context namens verweerders aan eiser wordt gevraagd hoe groot hij zijn aandeel in de auteursrechten ziet, betreft dit manifest een louter informatieve en constructieve vraag, die getuigt van een open en professionele houding, doch voor het overige op geen enkele wijze kan worden geïnterpreteerd als een erkenning van het bestaan van een dergelijk recht (eiser – stuk 4F). Evenmin valt in te zien hoe de mededeling door tweede verweerder als zou hij zich het hoofd breken over hoe eisers aanspraken aan te kaarten bij eerste verweerder, zou kunnen worden begrepen als enige erkenning van die aanspraken door of namens (een van) hen beiden (eiser – stuk 4H).

Een louter voorstel van afstandsverklaring dat eiser voorlegt vervolgens, is zo mogelijk nog meer naast de kwestie, al was het maar omdat zelfs ingeval van ondertekening van dit ontwerp – quod non in casu – , eiser in eigen naam daarbij hoe dan ook geen partij zou zijn geweest (eiser – stuk 5B). Alleen al om deze reden valt niet in te zien hoe een dergelijk voorstel van overeenkomst tussen derden, de huidige aanspraken van eiser in eigen naam zou worden verondersteld te ondersteunen.

Wanneer tenslotte in een e-mail van 1 juli 2019 namens verweerders wordt geschreven dat zij bereid zijn eiser *'rechten uit te keren'*, dient dit binnen het geheel van deze e-mail manifest louter te worden begrepen als een bereidheid om de forfaitaire vergoeding zoals reeds tussen partijen overeengekomen, te kwalificeren als auteursvergoedingen en dit vooral vanuit het oogpunt van fiscale optimalisatie (eiser – stuk 6B). Geenszins impliceert deze mededeling met andere woorden een erkenning van enig recht op auteursvergoedingen in hoofde van eiser, *bovenop* diens reeds in voege zijnde forfaitaire vergoeding per verkocht ticket, dan wel van enige daadwerkelijke bijdrage als auteur in zijnen hoofde, zoals eiser thans ten onrechte voorhoudt.

3.3.

Waar aldus eiser niet kan worden bijgetreden in zijn stelling als zouden verweerders reeds hebben erkend dat hij (co-)auteur zou zijn van de zaalshow *'Van 7 tot 77'*, komt het hem wel degelijk nog toe op overtuigende wijze aan te tonen dat de voorstelling in kwestie (mede) zijn intellectuele schepping is, derwijze dat deze als gevolg van de door hem gemaakte creatieve keuzes (mede) de stempel van zijn persoonlijkheid draagt, wil hij slagen in zijn vordering gesteund op een (mede-)auteursrecht in zijnen hoofde.

Teneinde dit bewijs te leveren verwijst eiser hoofdzakelijk naar een uitgebreide reeks e-mails (eiser – stukken 12.1 - 12.52), waaruit zijn bijdrage aan de totstandkoming van de betreffende

voorstelling moet blijken.

Deze correspondentie blijkt in de eerste plaats voor een groot gedeelte te bestaan uit stukken die geen uitstaans hebben met enig creatief proces, zoals het opstellen van werkteksten ten behoeve van eiser zelf en 'secretariaatswerk' betreffende de inhoud van brainstormsessies en repetities die partijen hielden ter voorbereiding op de show. Waar deze documenten op zich weliswaar illustreren dat eiser een zekere hoeveelheid tijd en energie heeft geïnvesteerd in de totstandkoming van de show – wat op zich niet ter discussie staat, doch in het kader van de normale voorbereiding van een voorstelling tevens is te beschouwen als vanzelfsprekend –, maken de prestaties die daaruit blijken, gezien de afwezigheid van iedere creatieve inslag ter zake, hem hoegenaamd niet tot (co-)auteur.

Vervolgens blijkt uit deze e-mails tevens dat eiser tijdens het proces van de voorbereiding van de show, herhaaldelijk en in detail zijn opinies uiteenzet over bepaalde ideeën voor de show, wat op zich evenmin is te beschouwen als een creatieve activiteit.

Tenslotte brengt eiser in de betreffende e-mails ook een aantal ideeën en suggesties aan inzake een mogelijk concept voor de show, een mogelijke opbouw van de show, mogelijke typetjes, mogelijke oneliners en mogelijke bindteksten. Ook dit volstaat op zich echter niet opdat hij zou zijn te beschouwen als (mede-)auteur van de voorstelling in kwestie.

Een van de cruciale factoren bij de toewijzing van het auteurschap immers, is de vraag of het werk in kwestie het resultaat is van de persoonlijke creatieve keuzes van degene die het auteurschap claimt. Auteur kan immers slechts zijn, degene die heeft 'beslist' over de vorm en de inhoud van het betreffende werk. Enkel degene wiens creatieve keuzes en beslissingen determinerend zijn geweest voor de uiteindelijke vorm en inhoud van het werk, kan als auteur ervan worden aangemerkt.

Een consequente toepassing van de principes in dit verband, leidt ertoe dat bijvoorbeeld een bepaald schilderij qua onderwerp, stijl, techniek, compositie, kleurenpalet en dergelijke als het ware volledig tot stand kan zijn gekomen op suggestie van een derde, terwijl het toch enkel degene is die daadwerkelijk het penseel heeft gehanteerd, die wordt beschouwd als de auteur van dit werk. Meer bepaald zal dit het geval zijn wanneer het enkel deze laatste is die na het aanhoren van de suggesties van de derde, heeft beslist deze te weerhouden en toe te passen bij zijn of haar creatie van het werk. Omgekeerd is het evenzeer denkbaar dat bijvoorbeeld een bekend schilder aan een assistent gedetailleerde instructies zou geven met betrekking tot de creatie van een schilderij, waarop de assistent deze instructies nauwgezet uitvoert en aldus materieel een schilderij aflevert, waarvan vervolgens enkel de gevierde schilder als auteur wordt erkend, zonder dat deze laatste zelf fysiek ook maar één penseelstreek op het doek heeft aangebracht.

Zo ook is het binnen de podiumkunsten heden ten dage geen uitzondering meer dat een

komische voorstelling door een bepaald artiest wordt gecreëerd, mede op basis van ideeën en bijdragen die hem of haar door derden op contractuele basis worden aangeleverd, waarna niettemin enkel de komiek in kwestie als de auteur van het eindresultaat van de voorstelling wordt beschouwd, met uitsluiting in het bijzonder van de derden in kwestie.

Binnen de muziekindustrie dan weer kan worden verwezen naar het voorbeeld van sessie-muzikanten en muziekproducers, die in het kader van de totstandkoming van muzikale werken soms substantiële bijdragen leveren aan het eindresultaat van een muzieknummer of album zoals het uiteindelijk wordt opgenomen, zonder ooit als (mede-)auteur daarvan te worden beschouwd.

3.4.

Uit het voorgaande volgt dat teneinde na te gaan of eiser (mede-)auteur is van de theatervoorstelling 'Van 7 tot 77', dient te worden onderzocht of de vorm en/of de inhoud van deze zaalshow zoals die uiteindelijk in het leven werd geroepen, (mede) voortspuit uit creatieve keuzes en beslissingen die werden gemaakt door eiser.

Zoals hierboven reeds vastgesteld, heeft eiser in het kader van het creatieve proces dat heeft geleid tot de kwestieuze voorstelling – naast een reeks voor de beoordeling van het auteurschap irrelevante 'interventies' – effectief ook een aantal ideeën, voorstellen en suggesties aangebracht bij verweerders.

Ten aanzien van een groot aantal van deze ideeën geeft eiser zelf bij conclusie reeds te kennen dat ze niet werden weerhouden in de uiteindelijke show. In zoverre deze aldus per definitie geen gestalte hebben gegeven aan de vorm of inhoud van het bekomen eindresultaat, is hun relevantie binnen onderhavig bestek hoe dan ook nihil.

Wat de overige van eisers suggesties betreft – te weten deze waaromtrent hij *niet* zelf reeds uitdrukkelijk erkent dat ze de voorstelling niet hebben gehaald – bewijst eiser eerst en vooral niet in concreto dat ze *wél* in de show werden verwerkt. Opmerkelijk daarbij is het volkomen eenzijdig karakter van het voorliggende e-mail verkeer in dit verband. Eiser lijkt bijwijlen eerder gul met zijn notities, opinies, suggesties en overpeinzingen betreffende het lopende project van partijen, doch lijkt daarmee bij verweerders toch vooral op radiostilte te stuiten, wat in hunnen hoofde nu niet meteen lijkt te getuigen van een groot enthousiasme omtrent zijn 'bijdragen'.

Wat er echter ook van zij, op zich is de reactie van verweerders op de voorstellen van eiser zelfs niet eens doorslaggevend of zelfs maar relevant, zo blijkt op grond van hetgeen hierboven werd uiteengezet omtrent het belang van de creatieve keuze als wezenlijke bestaansvoorwaarde voor het auteurschap. Zelfs indien zou worden bewezen dat tal van eisers suggesties doorwerking zouden hebben gekregen in de uiteindelijke vorm en inhoud van de

voorstelling zoals die finaal het licht zag, zou dit enkele gegeven hem nog steeds niet tot (mede-)auteur maken van deze voorstelling.

Om dat te bereiken dient eiser zoals reeds gezegd, aan te tonen dat het eindresultaat van de voorstelling zoals die uiteindelijk op de planken werd gebracht, (mede) is bepaald door zijn persoonlijke creatieve keuzes en beslissingen. Wanneer met andere woorden diverse van eisers suggesties en ideeën zouden zijn weerhouden in de show, doch dit zou zijn gebeurd volledig buiten zijn eigen beslissingsmacht om en met andere woorden louter als gevolg van de keuzes en beslissingen uitgaande van een derde, dan nog zou eiser zich geen (mede-) auteur van de voorstelling vermogen te noemen.

Toegepast op de onderhavige zaak, blijkt doorheen de volledige reeks van e-mails van eiser aan verweerders, de rode draad nu net overduidelijk te zijn dat de door hem aangebrachte voorstellen en suggesties inderdaad niet meer zijn dan dat... voorstellen en suggesties. Eiser formuleert ideeën, opinies, teksten, bijdragen en dergelijke meer, die volgens hem kunnen bijdragen tot het gezamenlijk project dat partijen voor ogen hebben en legt deze elementen – en dit is cruciaal – voor *ter beoordeling* aan verweerders. In reactie daarop zijn het kennelijk *uitsluitend* verweerders die vervolgens beslissen welke van deze aangebrachte elementen al dan niet worden weerhouden en verwerkt in de show.

Geen enkel concreet element in de betreffende correspondentie wijst erop dat eiser – op wie de bewijslast ter zake rust –zelf ook maar de minste creatieve beslissing zou hebben genomen met betrekking tot welk aspect van de voorstelling ook, weze het op een idee of suggestie van zichzelf, dan wel van een derde.

De conclusie betreffende het e-mail verkeer tussen partijen kan dan ook slechts zijn dat dit geen enkel bewijs oplevert van enig auteurschap in hoofde van eiser.

3.5.

Behalve op zijn voormelde e-mails, beroept eiser zich voor het bewijs van zijn aanspraken ook nog op een tekst, waarvan hij voorhoudt dat deze de schriftelijke neerslag zou vormen van de voorstelling 'Van 7 tot 77' en waarin hij in kleur de gedeeltes heeft aangeduid die van zijn hand zouden zijn (eiser – stuk 1).

Er kan slechts worden vastgesteld dat dit document iedere bewijskracht en relevantie mist, in zoverre in de eerste plaats de inhoud ervan louter eenzijdig werd opgesteld door eiser zelf en verweerders betwisten dat dit een getrouwe weergave zou zijn van de voorstelling in kwestie zoals die werd opgevoerd.

Bovendien bewijst dit stuk hoe dan ook niet – zelfs indien zou worden aangenomen dat de gekleurde passages tot stand zouden zijn gekomen op suggestie van eiser – dat deze laatste

zou hebben beschikt over enige creatieve *'beslissingsbevoegdheid'* betreffende de vorm en/of de inhoud van de show.

3.6.

Enig ander bewijs inzake zijn beweerd (co-)auteurschap, wordt door eiser niet aangebracht.

Waar eiser aldus faalt in het bewijs van een essentiële voorwaarde voor zijn vordering zoals in hoofddorde gesteld – te weten een oorspronkelijk karakter van de kwestieuze voorstelling, deels aan hem toe te schrijven ingevolge creatieve keuzes door hem gemaakt – , dient deze vordering te worden afgewezen als ongegrond.

Het is dan ook ten overvloede dat nog wordt opgemerkt dat tevens eiser geheel ten onrechte en op al te doorzichtige wijze, zijn in hun essentie auteursrechtelijke aanspraken in casu poogt te *'vermommen'* als een vordering in schadevergoeding, teneinde deze te kunnen richten tegen verweerders in eigen naam, in plaats van tegen de ware schuldenaar van de auteursvergoedingen, dan wel tegen degene die deze vergoedingen namens de auteur reeds zou hebben geïnd.

3.7.

In zoverre eisers vordering in hoofddorde dient te worden afgewezen, is vervolgens in beginsel zijn vordering zoals in ondergeschikte orde gesteld, aan de orde.

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld (zie punt 2.2), dient deze ondergeschikte vordering om twee redenen te worden afgewezen als onontvankelijk.

Bijgevolg is het slechts ten overvloede dat nog wordt opgemerkt dat ten gronde eiser bizar genoeg geen enkele rechtsgrond aanduidt voor deze vordering in betaling van een vergoeding *'voor het geleverde werk'*. Dit stilzwijgen klemt des te meer nu prima facie niet valt in te zien hoe binnen een contractuele context zoals de onderhavige, het voorwerp van deze vordering zou verschillen van de vaste vergoeding *'alles inbegrepen'*, waartrent destijds in tempore non suspecto tussen de producent en (de vennootschap van) eiser een duidelijk en niet-betwist akkoord werd bereikt en uitgevoerd, dit laatste in het bijzonder voor wat betreft de prestaties zoals door de bv Boekejan reeds gefactureerd aan en betaald door de bv Boekstraat.

3.8.

Wat vervolgens de tegenvordering van verweerders betreft, hebben zij als daadwerkelijke auteurs van de theatervoorstelling *'Van 7 tot 77'*, op grond van art. XI.165 W.E.R. zonder de minste twijfel het exclusieve recht om het vaderschap ervan op te eisen.

Dit impliceert onder meer dat het derden, zoals in casu eiser, niet is toegelaten zich voor te doen als (een van de) schepper(s) van het betreffende werk.

Verweerders leggen een tweetal (in wezen identieke) media-artikels voor, in het kader waarvan eiser uitdrukkelijk zou hebben gesteld mee te hebben geschreven aan de betreffende show (verweerders – stukken 77 en 78). Deze stukken zouden dateren van begin februari 2020. In een derde artikel dat verweerders voorleggen zou namens eiser zijn gesteld dat zich tussen partijen een dispuut voordeed omtrent auteursrechten. Dit is op zich een accurate voorstelling van zaken en houdt voor het overige namens eiser een weinig affirmatieve claim in (verweerders – stuk 66). Dit stuk zou dateren van augustus 2019.

Voor het overige liggen geen stukken voor die erop zouden wijzen dat het onderhavige geschil tussen partijen momenteel nog sterk zou *'leven'* bij het grote publiek of dat eiser daaromtrent recent nog welke publieke verklaring ook zou hebben afgelegd.

Naar eigen zeggen van verweerders wordt de theatervoorstelling in kwestie inmiddels reeds sinds geruime tijd niet meer opgevoerd, evenmin maken partijen gewag van enige andere wijze waarop deze voorstelling naderhand nog zou zijn gecommmercialiseerd.

Gelet op deze omstandigheden en niettegenstaande dient te worden aangenomen dat door het ongerechtvaardigde, ongerijmde en eigengereide optreden dat eiser in dezen aan de dag heeft gelegd, verweerders in zekere mate in hun professionele eer zijn gekrenkt, dient de conclusie te zijn dat zij niet aantonen dat zich op heden een voldoende ernstige en actuele inbreuk voordoet op hun rechten in onderhavig verband, om te rechtvaardigen dat daaraan een einde zou worden gesteld door een ingrijpende maatregel als een gedwongen publicatie van de inhoud van onderhavig vonnis.

Hun tegenvordering in die zin dient dan ook te worden afgewezen als ongegrond.

3.9.

Gelet op het ongelijk van eiser omtrent het wezen van het geschil, te weten het al dan niet bestaan in zijn hoofde van een auteursrecht betreffende de voorstelling *'Van 7 tot 77'*, komt het passend voor dat hij zou instaan voor de kosten van het geding en dit ongeacht het feit dat de tegenvordering van verweerders tot publicatie van onderhavig vonnis – dewelke duidelijk van een ondergeschikt belang is binnen het bestek van de zaak in haar geheel – eveneens wordt afgewezen.

Verweerders begroten de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding in hoofde van elk van hen op door eiser niet tegengesproken wijze op een bedrag van 1.440,00 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Met toepassing van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en na tegenspraak,

Verklaart de hoofdvordering van eiser zoals in hoofdorde gesteld, ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Wijst de hoofdvordering van eiser zoals in ondergeschikte orde gesteld, af als onontvankelijk.

Verklaart de tegenvordering van verweerders ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Veroordeelt eiser tot betaling van het rolrecht, begroot op 165,00 euro en te innen door de FOD financiën overeenkomstig het K.B. van 28 januari 2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffies der hoven en rechtbanken,

Veroordeelt eiser tot de overige kosten van het geding, aan zijn zijde niet te begroten aangezien ze hem hoe dan ook ten laste blijven en aan de zijde van elk van de verweerders telkens te begroten op een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 1.440,00 euro.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van de 5de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op datum van *10 december 2020*

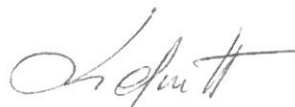
Waar aanwezig waren :

De heer Wim De Gendt, rechter

Mevrouw Cathy Kint, griffier

C. KINT

W. DE GENDT